

Očekávání příchodu Božích synů

Březen 2002

"Celé tvorstvo toužebně vyhlíží a čeká, kdy se zjeví sláva Božích synů". [Řím.8:19]

Poslední večere Ježíše Krista s jeho učedníky, Ježíšovo zatčení, poprava a vzkříšení, jsou události, které neztratily nic ze svého významu ani po téměř dvou tisíci letech. Proto na ně lidé nezapomněli. Lidé si však dnes více všímají a spíše reagují na nové události a to zvláště na ty, které ohromují náhlým prudkým dějem. Jsme účastníky takového víru událostí, že pro jednu zapomínáme rychle na předchozí, až se nám z toho někdy může točit hlava. Rychle si zvykáme na katastrofy různého druhu a získáváme podvědomý dojem, že toto dění je jaksi běžné a že to může být ještě horší. Tušíme, že dnešní události mohou hodně ovlivnit náš život a další vývoj lidstva. Protože většina zaznamenaných událostí jsou konflikty a různá neštěstí, roste v lidech napětí a očekávání toho, co ještě přijde a v mysli zbývá již málo místa na hledání nebo očekávání něčeho skutečně smysluplného.

K jakému očekávání lidstvo směřuje?

Přitom pro křesťany jsou "Očekávání" a "příchod" jedním ze základních motivačních pilířů, díky jimž jsou ochotni v životě jednat tak, jak by za jiných okolností nejednali. Sám ap. Pavel řekl: *"není-li z mrtvých vstání, pak jezme a pijme, neboť zítra zemřeme."* (1.Kor.15:12). Ježíšova druhá smlouva je spojená s vírou a nadějí. Avšak mnozí lidé přiznávají, že mají strach z budoucnosti, i když o víře a naději ledacos vědí. Snaží se silící strach více či méně úspěšně potlačit, to však neznamená, že by vůči takovému pocítům byli imunní. To je přirozené a není na tom nic výjimečného.

Existuje řada lidí; zejména ti, kteří dosahují úspěchu vlastními silami, kteří strach nemají, protože se spoléhají na sebe a věří, že si dovedou vždy pomoci. Strach mají lidé, kteří tuší, že se schyluje k nějaké velké krizi, ale sami se cítí bezmocní a neznají spolehlivé východisko. Část křesťanů má strach z toho, co má přijít, protože jsou zmateni vývojem, který si představovali jinak. Různí lidé chovají v sobě různá očekávání. **Jsou ona očekávání tím, co myslel ap. Pavel?** Pokud ano, znamenalo by to, že lidé vědí, co mají vyhlížet a očekávat. **To je zatím málo pravděpodobné.** Apoštol Pavel ukazuje na okamžik, kdy si lidé v podstatě budou přát jediné možné, aby jim Boží synové přinesli vysvobození z pro ně bezvýhodné situace, protože budou přesvědčeni, že jen oni jsou toho schopni. Proč? Protože poznají, že je "s nimi Bůh" [Zach.8:23]. A podle Izajáše se mnohé národy budou pobízet: *"Poďte, vystupme na horu Jahveho, do domu Boha Jákobova. Bude nás učit svým cestám a my po jeho stezkách budeme chodit. Ze Siónu vyjde zákon, slovo Jahveho z Jeruzaléma"* [Iz.2:3].

A co my? Co ve vás vyvolává dění okolo nás? Vzpomeňme si jak jsme reagovali například na události v New Yorku 11.zář 2001. Tehdy jsme se spontánně ptali po příčinách a důsledcích těch událostí, protože jsme tušili, že mohou významně ovlivnit další vývoj. Události přešly a každý sám si může v duchu říct, co v něm zanechaly. Strach, nejistota, nebo naopak posílily naši víru v to, že náš vývoj skokem přiblížil k dovršení všeho co se má stát, aby mohla přijít skutečná záchrana lidstva? Obvykle platí, že čím blíže je vývoj kritickému bodu, tím rychlejší je spád událostí. Jsme na to připraveni? Jsme připraveni na to, až celé tvorstvo bude skutečně *"... toužebně vyhlížet a čekat, až se zjeví sláva Božích synů"*?

Řekněme si teď něco víc o Božích synech a jejich slávě.

Kdo jsou Boží synové?

Biblické texty ukazují, že lidé rozpoznají s kým je Bůh, u kterého najdou řešení v krizi a půjdou za ním. Na otázku, kdy k tomu dojde, odpovídá Mal. 3:14-18; . Mezi tím jsme všichni bez výjimky

součástí procesu, který nám dává možnost poznat, co v nás je, kam směřujeme a co vlastně chceme. Jestli chceme být čekateli, Božími syny nebo snad syny toho Zlého? Všechno je možné. Z Bible je zřejmé, že až se ukáže s kým je Bůh a kdo zná jeho vůli a zákony, půjdou za ním celé národy [Iz.2:3]. Ale **kdo jsou Boží synové** s nimiž bude Bůh a k nimž si budou chodit pro zákon a soudcovská rozhodnutí celé národy?

V Bibli najdeme vedle výrazu "*Boží synové*" také výraz "*Boží děti*". Obojí vyjadřuje, že jde o Boží potomstvo. Rozdíl je v tom, že syn může být i duchovně dospělý podobně jako Ježíš Kristus. Výraz Boží děti označuje většinou nedospělé Boží potomstvo. Přijetí Božího synovství neznamená automaticky duchovní dospělost. **I dědicové království prochází vývojem od duchovního dětství k dospělosti. Protože jde o obecný zákon, vztahuje se na nás všechny. Všichni bychom měli spět k dospělosti a nestydět se za naši případnou nedospělost (Mat. 18:1-4).**

Boží syn Ježíš Kristus řekl: "*Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží.*" [Mat.11:29,30]. Jho je zařízení do něhož se zapřahují tažná zvířata k práci pro svého pána. Ježíš dobrovolně pracoval pro svého Otce. Zdůraznil při tom, že je tichý a pokorného srdce. Ap. Pavel napsal, že: "*Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží.*" [Řím.8:14]. Jinými slovy napsal totéž, co řekl Ježíš Kristus. I Pavel říká, že je nutné se nechat vést něčím jiným než vůlí svého těla. Ale jak můžeme získat Božího Ducha? Odmyslíme-li od tohoto pojmu jakousi představu nadpřirozena, dojdeme v podstatě ke dvěma možným způsobům, jak k Božímu Duchu přijít. Buď máme dostatečnou schopnost rozpoznat co je Boží Duch a necháme se jím vést, a nebo máme takové štěstí, že na sebe necháme působit právě Božího Ducha - situace s Petrem u Mat.16:16-18. Na tom prvním je třeba hodně pracovat, pro to druhé je třeba dát dostatek příležitostí. V obou případech to od těch, kdo se chtějí nechat vést Božím Duchem, vyžaduje dostatek trpělivosti a času.

Chceme-li se od svého Otce nebeského něco naučit, měli bychom ho v první řadě dokázat brát vážně, naučit se od Ježíše možným způsobům, jak se nechat Otcem vést. Nejde tu o pouhé slepé následování, ale o skutečnou snahu se co nejvíce od Otce naučit, jednat podle toho - a k tomu je nesmírně důležité zapojit své veškeré schopnosti. Čím více na sobě zapracujeme, tím více pro svého Otce můžeme udělat, přesněji řečeno, tím více nás on může použít pro pomoc jiným lidem.

Možná lépe poznáme, jak v dopise Římanům Pavel chápal obsah slova Duch, když si přečteme několik veršů z osmé kapitoly 8:7-11,14. Všimli jste si, v jakém spojení se zde slovo Duch vyskytuje? (Vůle Ducha; Boží Duch; Duch Kristův; Duch toho, který Ježíše vzkřísil z mrtvých a také samotné slovo Kristus ve verši 10). Ať už to Pavel napsal takto záměrně, či ne, zjevně byl přesvědčen, že mezi Božím Duchem i Duchem Kristovým je shoda a použití samotného slova Kristus v témž významu ukazuje, že i Kristus představuje stejný Duchovní obsah. Připomeňme, co řekl Ježíš o Bohu: "*Bůh je duch ...*" [Jan 4:24] a dále: "*Já a Otec jsme jedno.*" [Jan 10:30] A také řekl, že "*Kdo vidí mne, vidí Otce.*" [Jan 14:9] **Ježíš jako Boží syn představoval stejnou duchovní podobu jako jeho Otec- Bůh.** Na prvním místě u něho byla vůle jeho Otce, jednal s ní ve shodě. **Mohli bychom říct, že jednali oba ve stejném Duchu.** Kristus je nositelem ovoce Ducha tj. lásky, radosti, pokoje, trpělivosti, laskavosti, dobroty, věrnosti, tichosti, sebeovládání a další ovoce Božího Ducha. Podle tohoto "ovoce" neboli výsledků jejich práce můžeme více rozpoznat, kdo jedná z Božího ducha a kdo ne.

Někdo by mohl namítnout, že jsem zapomněl ve výčtu projevů Božího Ducha na dary uzdravování, působení mocných činů, prorokování, mluvení ve vytržení a podobně. Nezapomněl jsem. Ježíš řekl, že ne každý, kdo v jeho jménu činí mocné skutky nebo vymítá zlé duchy, je jeho služebník. Viz Mat. 7:22,23. Kdo by se chtěl při hledání Božích synů orientovat na tyto skutky, může se proto velmi splést. **Ovoce BD je nezpochybnitelné protože jde o zjevný výsledek nějakého úsilí. Vykonavatel "mocných činů" pokud nenese ovoce Božího ducha, ve skutečnosti nejedná v souladu s Boží vůlí, i když se to na první pohled může zdát.** Při posuzování lidí však mnohdy nerozhoduje první dojem, ale dojmů či pohledů více. **Při hledání odpovědi na otázku identifikace či podoby Božích synů bychom se neměli zaměřit jen na samotné skutky nebo slova, ale spíše na výsledky jejich**

jednání. Diskuse o mystické povaze Božího Ducha není proto nyní tak důležitá, jak by se někomu mohlo zdát. **Důležité je, jaké ovoce přináší ten který dar.**

Platí to však pro každého. Nezávisle na tom, jestli jsme nebo chceme být Božími syny či nikoliv, protože chceme-li být Ježíšovými následovníky, platí pro každého z nás Ježíšovo přikázání: "... *aby ste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.*" [Jan 13:34,35] Každého nás cesta, po níž v životě jdeme, k Bohu přibližuje nebo naopak od něj vzdaluje. Bude-li nám jedno jaké výsledky přinášíme, můžeme se snadno začít od Boha vzdalovat.

Co je Sláva Božích synů a kdy bude vidět?

Podívejme se na to, co lze očekávat pod pojmem: "*sláva Božích synů*". **Za slavné jsou považováni ti, kteří něčeho významného dosáhli a došli všeobecného uznání.** Ať zemřeli nebo dosud žijí. V dávných dobách byli slavní zejména úspěšní válečníci a vládcí. Dnes jsou slavní nejlepší umělci, vědci, politici apod. Kritérium úspěchu určuje společnost v níž žijí; tento úspěch se mnohdy ani nehodnotí podle skutečných přínosů, ale spíše podle momentální poptávky trhu, nabídky a prodeje. Proto mnozí méně schopní mohou obdržet velké počty a jiní schopní se mohou cítit utlačováni a znevažováni. Toto si říkáme zvláště dnes při památce Ježíšovy oběti, protože i Ježíš vyměnil světskou slávu a možnost velkých poct za činění vůle svého Otce a za splnění jeho pověření.

Co si začíná čím dál víc lidí cenit, to je pokoj či mír ve světě. O nastolení míru usiluje čím dál více lidí na celém světě. Také Bůh chce odstranit války, všechen pláč a smrt. Na první pohled jde o společný cíl lidí a Boha. Přesto ap. Pavel v /1.Tes.5:3/ píše: "*Až totiž budou říkat : ‚Pokoj a bezpečnost,‘ tehdy na ně nečekaně přijde zhouba, tak jako bolest na těhotnou ženu, a neuniknou.*" Proč? Důvod je ten, že na ně nepřijde zhouba kvůli tomu, že by Bůh nechtěl mír pro lidi, ale **zhouba přijde spíše pro to, kvůli čemu a jaký mír si mocní tohoto světa zajistili.** Uvádím to zde proto, neboť na tomto příkladě je vidět, že **stejný cíl neznamená ani stejný důvod, ani stejnou cestu k jeho dosažení, ani nezaručuje stejný úspěch.** Nejošidnější je to, co se tváří jako dobré a ve skutečnosti je za tím něco jiného. Podobně jako kougol a pšenice jsou dlouho k nerozeznání a pozná je jen zkušený hospodář. I **sláva Božích synů se objeví, až se ukáže, kdo upřímně chce, umí a může** nastolit pokoj a vyvést lidstvo z krize.

Co znamená "**upřímně chce**", "**umí**" a "**může**"? **Upřímně chce** ten, kdo skutečně usiluje o to co říká. Například Římané říkali, že chtějí nastolit mír. Ovšem za, pro ně, výhodných podmínek. Byl to jejich mír a také se mu říkalo PAIX ROMANA nebo-li římský mír. Ve skutečnosti byli Římané téměř nepřetržitě ve válečném stavu s těmi, kterým římské mírové podmínky nevyhovovaly. Upřímnost snah Římanů nastolit mír končila ve chvíli, kdy byly ohrožené jejich vlastní zájmy. Ten, kdo zná způsob jak dosáhnout vyčteného cíle, umí i správně zvolit a použít prostředky. A nakonec **může** ten, kdo má prostředky a podmínky pro realizaci svého záměru.

Ježíš řekl: "*Učte se ode mne neboť jsem tichý a pokorného srdce.*" Proč dal Ježíš do souvislosti pokoru, tichost (mírnost) a učení? Nejspíš proto, že pokora usnadňuje přijímání nových poznatků. Zejména těch, které zdánlivě nebo skutečně bourají naše předchozí představy, názory. Pokora také brání tomu, abychom nezcypchli a neviděli se ve vlastních očích významnější než doopravdy jsme. Tichost pomáhá k tomu abychom pravdu předkládali trpělivě a laskavě, nikoliv ohněm a mečem.

Jde o naprostý protiklad současného ideálu úspěšného jedince, který musí být především silný, sebevědomý, schopný prosadit se. S tichostí a pokorou to dnes v běžném životě nikdo daleko nedotáhne. Zdá se, že ti kdo dnes mají moc a prostředky, mohou opravdu dosáhnout všeho co chtějí. I bez Boha. Boží synové ani s upřímnou snahou o nastolení míru, ani když se naučí jak tohoto cíle dosáhnout, nemají v takovém světě šanci na úspěch. BS nesplňují proto třetí podmínku. Nemůžou v současnosti dosáhnout cíle. Nemají všechny prostředky a podmínky k jeho realizaci. **Až se Bůh**

viditelně postaví za své syny a potrestá ty, kdo je pronásledují [Mal.3:17-19(4:1)], bude splněna i třetí podmínka pro úspěšné vyřešení krize lidstva. Tehdy se zjeví sláva Božích synů.

Ovoce Božího ducha

Ukázali jsme si, že nechceme-li se vzdalovat od Boha, musíme **nést ovoce Božího ducha**. Napadla mě však otázka: "Proč ap. Pavel mezi vyjmenováváním ovoce Božího ducha nezmínil poznání? Vysvětlení je jednoduché. Poznání (včetně poznání Boha a jeho vůle) může být nástrojem k dobrému i zlému. Satanovi nezabránila ani mimořádná moudrost, ani poznání Boha v tom, aby se nestal vrahem, lhářem a Božím odpůrcem. Ježíšovi poznání (včetně znalosti vůle Boha), naopak pomohlo ke splnění poslání, které na sebe vzal. **Poznání je nástrojem vůle, která naše jednání řídí.** Necháme-li se vést Božím duchem bude naše poznání pomáhat nést ovoce Božího ducha. A naopak, **poznání může významně ovlivnit naše pohnutky.** V dopise Efezanům se dočtete, že ovoce světla nebo-li poznání je dobrota, spravedlnost a pravda.

Namítnete možná, že Ježíš také nebyl jen mírný a tichý. Vždyť vypráskal obchodníky z chrámového nádvoří, nazval své odpůrce plemenem zmiří a když ho Petr nabádal, aby se nenechal zabít, neváhal ho nazvat satanem. Ani Bůh není vždy mírný a tichý, ale dovedl se rozlítit na svůj lid a trestat. Jak se v tom máme vyznat? Ap. Pavel vysvětluje: "*Vy jste byli povoláni ke svobodě, bratři. Jen nemějte svobodu za příležitost k prosazování sebe, ale služte v lásce jedni druhým.*" Ježíšovo jednání nesloužilo jemu samotnému, ale tomu, kdo ho poslal. Bohu a záchraně lidstva.

Působení Božího ducha není něco stálého, konstantního. Všimněte si Petrova příkladu. Když odpověděl na otázku, že Ježíš je Mesiáš, řekl mu Ježíš, že to nemá ze sebe, ale od Boha, nebo-li nechal na sebe působit Božího ducha. Když ho Petr nabádal, aby se nenechal zabít, neváhal ho nazvat satanem, protože jeho myšlení v tu chvíli nebylo z Boha, ale tělesné. Oba případy najdete v Mat. evangeliu 16:13-23 vedle sebe. To se určitě může stát i nám. Proto vás vyzývám. **Učme se zkoumat své pohnutky, aby jsme rozpoznali včas, zda naše jednání vede Boží duch nebo touha či sklon prosadit sebe.** V dopise Efezským ap. Pavel trefně říká: "*I vy jste kdysi byli tmou, ale nyní vás Pán učinil světlem. Žijte proto jako děti světla - ovocem světla je vždy dobrota, spravedlnost a pravda. Zkoumejte, co se líbí Pánu.*" [Ef.. 5:8-10]

Sklony k necudnostem, modlářství, hádkám, rozkolům, žárlivosti, vášni, opilství, závisti, nestřídmostem a podobným věcem, máme všichni v různé míře v sobě. Jsou stále blízko. Proti těmto sklonům ap. Pavel postavil to ovoce Božího ducha, které vyjmenovává v dopisu Galatánům. Nejde o úplný výčet ovoce Božího ducha. K ovoci téhož ducha patří i touha po pravdivém poznání, po spravedlnosti, snaha učit se novým věcem, odpor ke každé špatnosti, milosrdenství a pomoc potřebným.

Určitě jste si všimli, že běh událostí se zrychluje. Vyrovnat se s tím bude stále těžší. To určitě i v nás vyvolává strach. Nestydíme se za to. Naučme se s ním bojovat. Jak? Tím, že posílíme svou víru modlitbou a skutky, které jsou vedené Božím duchem. Nic vás tak nezpevní, jako osobní zkušenost s působením Božího ducha na vaše jednání. Učme se nechat se vést Božím duchem dokud jsou podmínky ještě relativně příhodné. Přitom rozvíjejme své poznání bez něhož nelze ani ovoce Božího ducha dobře uplatnit.

"Veškeré tvorstvo až podnes pracuje k porodu."

Jak už bylo řečeno v životě všichni procházíme vývojem, který nás posouvá blíž k Bohu nebo naopak dál od něho. Nezávisle na tom jestli jsme nebo chceme být Božími potomky, či nikoliv. "*Víme přece, že veškeré tvorstvo až podnes společně sténá a pracuje k porodu.*" [Řím. 8:22]. Tímto "*porodem*" by mělo být uzavření nové, "3. smlouvy o obnově." Nejde jen o ekologickou obnovu. Lidstvo dnes žije ve stínu smrti. Třetí smlouva je o obnově pro trvalý život, jak vyplývá z textu [Řím.8:20b,21]: "*Trvá ... naděje, že i samo tvorstvo bude vysvobozeno z otroctví zániku a uvedeno do*

svobody a slávy dětí Božích." **V konečném důsledku bychom měli všichni být vůči Bohu ve stejném vztahu a postavení. Z toho vyplývá, že každý z nás by nakonec měl nést ovoce Božího Ducha.**

Jestliže Pavel napsal, že tvorstvo sténá a pracuje k porodu i po narození Ježíše a uzavření druhé smlouvy, znamená to, že v jeho době k porodu nedošlo a Ježíš není tím dítětem o jehož porod jde. Napsal-li Pavel, že tvorstvo sténá a pracuje k porodu "*společně*", znamená to, že podobně jako žena, musí k porodu dospět. Podobně i tvorstvo se tohoto procesu nějak účastní. Třeba už tím, že musí umět poznat s kým je Bůh, kdo přináší ovoce Božího Ducha a musí umět uznat cenu tohoto ovoce. Než se k tomu tvorstvo dopracuje, musíme být trpěliví a snášet bolesti, které porod doprovází. Nebuďme k druhým tvrdí a nemilosrdní, protože "*tvorstvo bylo vydáno marnosti - ne vlastní vinou, nýbrž tím, kdo je marnosti vydal.*" [Řím. 8:20].

Třetí smlouva - co to je? Na jakém základě bude uzavřena? Bude k tomu ještě zapotřebí krve? Pro koho je? Jistě mnoho dalších otázek týkajících se třetí smlouvy čeká na zodpovězení. V patřičném čase se tak jistě stane. Už dnes si můžeme uvědomit, že každá smlouva zavazuje smluvní strany ke spolupráci. Asi se někteří z nás se přesvědčili, že spolupracovat není jednoduché. Jen společnou prací se to můžeme naučit.

Závěr

Ukázali jsme si, že Boží syny lze rozpoznat podle ovoce jejich jednání. Vyžaduje to úplně jiný způsob žití než je konzumní způsob života, který prosazuje současná západní civilizace. Shledáváme podobně jako v Ježíšově případě či v životech jiných, že když je na našich výsledcích (ovoci) znát původ od Boha, že tímto způsobem v konečném výsledku můžeme ovlivnit události víc, než pouhou okamžitou snahou za každou cenu něco udělat anebo naopak rezignovat a nechat se ochromit strachem nebo zklamáním z toho, když něco není podle našich představ.

To neznamená, že nyní bychom neměli dělat nic, ale také to neznamená, že bychom měli mít v sobě pouhý pocit beznaděje. Právě naopak: Víra v budoucí úspěch by měla při nás stát a podobně jako u Ježíše, který těsně před svou smrtí vzhlížel s vírou na jistý úspěch, i my nyní v životě každodenním bychom měli pracovat pro budoucnost a také pro úspěch budoucího světa. To proto, aby příchod Božích synů byl skutečně příchodem nejen žádaným, ale též úspěšně naplněným. Nechť je i tímto způsobem Boží jméno posvěceno a poznání o něm, ať se rozšíří jako písku mořského.

S narůstající krizí poroste i nervozita a agresivita lidí. Víc než dřív uplatníme Ježíšova slova: "*Proste, a bude vám dáno; hleďte a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno.*" Nebuďme pyšní a nemysleme si, že všechno zvládneme sami bez Boží podpory. Modlitbu budeme potřebovat víc než kdykoliv předtím. Naštěstí v tom nejsme sami. Ap. Pavel napsal: "*Vždyť Kristus, který zemřel a který byl vzkříšen, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás.*" [Řím. 8:34].

Díky za to, že zde máme příklad Ježíše, jehož činy i smrt způsobily větší dějinný převrat, než život mnoha jiných vlivných osob. Chvalte Jah!

[Zpět na seznam](#)